

TALK OF THE CITY

Ο Γιώργος Χατζηβασιλης επιλέγει για σας «το ψυχογράφημα» του Αθηναϊκού Τύπου

Από τον Γιώργο Χατζηβασιλη

Από διαπραγματευτή σε διαπραγματευτή

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΑΣΧΟΣ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗΣ

Δεν πρέπει να προκαλούν έκπληξη τα ευρήματα των δημοσκοπήσεων που δείχνουν ότι οι Έλληνες πιστεύουν ότι σε περίπτωση σύγκρουσης με την Ευρωπαϊκή Ένωση, οι εταίροι μας θα τρομάξουν. Στο ερώτημα της GPO (Mega 12.1.2015) «Αν η επόμενη ελληνική κυβέρνηση έρθει σε ρήξη με τους εταίρους, τι πιστεύετε ότι θα γίνει;» το 52,6% δήλωσε ότι «οι εταίροι μας θα αναγκαστούν να υποχωρήσουν», ενώ μόνο το 36,1% δηλώνουν ότι «οι εταίροι μας θα οδηγήσουν την Ελλάδα εκτός Ευρωζώνης».

Αυτές οι διάχυτες πεποιθήσεις - οι οποίες, σημειωτέον, μπορεί να οδηγήσουν τη χώρα σε επικίνδυνους απραγούς, δεν γεννήθηκαν εν κενώ, ούτε πρέπει να αποδοθούν στον τσαμπα κουτσαβακισμό των Ελλήνων. Καλλιέργηθηκαν με συγκεκριμένη πολιτική στόχευση και τώρα απλώς παρατηρούμε την ετερογονία των σκοπών. Όταν δηλαδή ολόκληρο το πολιτικό σύστημα και

τα ΜΜΕ ζαλίζουν τους πολίτες ότι όλα τους τα προβλήματα οφείλονται στην προηγούμενη «κακή διαπραγμάτευση», πολύ λογικά οι τελευταίοι θα πιστέψουν ότι με μια «σκληρή διαπραγμάτευση» θα πάρουν πίσω όσα έχασαν. Όταν κάθε μέρα οι πολίτες βομβαρδίζονται από τα καφενεύρα των οκτώ ότι «ένας άλλος κόσμος είναι διαπραγματεύσιμος», τότε θα προκρίνουν όποιον περιφέρει την τζάμπα μαγκιά στο πολιτικό σκηνικό ότι μπορεί να διαπραγματευτεί καλύτερα. Όπως ορθώς επισήμανε παλιότερα και ο κ. Αλέξης Παπαχελάς, «ο κ. Σαμαράς κατηγορούσε τον κ. Παπανδρέου και κατόπιν τον κ. Βενιζέλο για δειλία και κακή διαπραγμάτευση. Τώρα ο κ. Βενιζέλος κατηγορεί τους κ. Σαμαρά και Στουρνάρα ότι δεν κάνουν καμία επαναδιαπραγμάτευση, αναιρώντας τα όσα με συστηματικότητα και πολιτικό θάρρος υποστήριζε τον τελευταίο χρόνο... Με άλλα λόγια, όλοι κάνουν τους μάγκες

εκ του ασφαλούς...». («Ποιος είναι αρκετά μάγκας;», «Η Καθημερινή», 11.7.2012). Τώρα είναι η σειρά του κ. Αλέξη Τσίπρα να πουλήσει τον μύθο της «καλής διαπραγμάτευσης» που θα λύσει τα προβλήματά μας. Η απήχηση δε που έχει αυτό το παραμύθι, δεν πρέπει να εκπλήσσει όσους καλλιέργησαν πολλά χρόνια τώρα τον μύθο της «καλής διαπραγμάτευσης».

Σημειώναμε και παλιότερα («Οι διαπραγματευτές της εξέδρας», «Η Καθημερινή», 15.7.2012) ότι «η διαπραγμάτευση είναι πολύ μεγάλο πράγμα. Και γι' αυτό εξαιρετικά ασαφές. Στην Ελλάδα έγινε κάτι σαν τον Θεό. Είναι πανταχού παρούσα στη δημόσια συζήτηση, καλλιερώντας την ελπίδα ότι ένα καλό αλισβερίσι θα συνέχιζε να πληρώνει και τα πάντα. Ετσι, για κάθε επίπονο βήμα εξορθολογισμού της οικονομίας υπάρχει η εύκολη εξήγηση: "δεν έγινε διαπραγμάτευση" και γι' αυτό, π.χ., κόπηκαν

οι πλασματικές υπερωρίες στον δημόσιο τομέα. Κανείς δεν συζητάει στα σοβαρά αν πρέπει να υπάρχουν εκατοντάδες άχρηστοι δημόσιοι οργανισμοί και φορείς για να πληρώνουν υπερωρίες...».

Μ' αυτά τα μυαλά πορευόμαστε τα τελευταία πέντε χρόνια. Εναποθέτουμε από διαπραγματευτή σε διαπραγματευτή τις ελπίδες μας προκειμένου να μην κάνουμε όσα πρέπει. Η χώρα κατάφερε το μεγαλύτερο δάνειο και το μεγαλύτερο «κούρεμα» χρέους στην ιστορία του κόσμου, και παρ' όλα αυτά οι πολίτες επειθήσαν από τις ομιλούσες κεφαλές των παραθύρων ότι με μια καλή διαπραγμάτευση θα κρατούσαν εν ζωή και τον Οργανισμό Αποξήρανσης της Κωπαϊδας. Κι αν είναι κακό να μη γίνεται κατανοητός ο δρόμος για την έξοδο από την κρίση, είναι πολλαπλώς επικίνδυνο να μην καταλαβαίνουμε καν το πρόβλημα.

ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΛΕΥΤΕΡΗ ΚΑΠΩΝΗ

Ένας συνηθισμένος πολίτης

Αντώνης Σαμαράς. Δυο λέξεις, χίλια ψέματα. Κάθονται στην τηλεόραση και τον κοζάρω. Μαυρογαλούρος παλαιάς κοπής. Είσαι οργισμένος; Είναι οργισμένος κι αυτός. Είναι μαζί σου. Πρέπει όμως να τον ψηφίσεις για να καταργήσεις αυτά που ψηφίσει. Πρώτη κατοικία; Ακατάσχετη. Το υπόσχεται ο Αντώνης Σαμαράς και ο ψηφοφόρος ξέρει ότι θα τη χάσει. Έχει γίνει όμως εύκολος, γιατί και μια αλήθεια να πει, κανείς δεν τον πιστεύει. Αν δηλώσει ο Σαμαράς ότι η Ακρόπολη είναι ένας βράχος στο κέντρο της Αθήνας, όλοι θα υποθέσουν ότι λέει ψέματα και ότι πρόκειται για γερμανικό μνημείο δίπλα στην Πύλη του Βραδεμβούργου.

Βαγγέλης Βενιζέλος. Είναι ο εφευρέτης καινούργιων εννοιών. Τώρα λανσάρει την τρίτη εντολή. Τι σημαίνει αυτό; Αδέλφια Πασόκοι, βοηθήστε να είμαστε στην εξουσία, γιατί μετά σαράντα χρόνια ο απότομος απογαλακτισμός προκαλεί άσχημα στερητικά. Ο Βαγγέλης, μετά τον «εκτοσυγλανισμό», είναι βέβαιο ότι μπορεί να δει στον ΣΥΡΙΖΑ μια υπεύθυνη πολιτική δύναμη, αρκεί να είναι μέσα στο παιχνίδι.

Σταύρος ο ποταμός. Το δημοτικό τραγούδι λέει: και το ποτάμι ήταν θολό, θολό κατεβασμένο... Όμως νομίζω ότι έχει κάνει μια καλή ομάδα. Αριστερό μπακ Σπύρος Λυκούδης, με έφεση στο επιθετικό παιχνίδι και ωραίες σέντρες στην περιοχή για να βρει τον Σαμαρά. Δεξιά εξτράμ η κυρία Λυμπεράκη, με ωραίες ντριμπλες και φαντεζί ενέργειες. Μπορεί να καλύψει και την αριστερή πλευρά, γιατί στο παρελθόν έπαιξε αριστερά. Μια ομάδα με ενισχυμένο κέντρο και έμπειρο προπονητή, που έχει κοουτσάρει ομάδες που έκαναν πρωταθλητισμό.

Γεώργιος Παπανδρέου. Εδώ ο ποιητής σπκώνει τα χέρια ψηλά. Η πάσχω από ασπυγματισμό ή μ' έχουν απαγάγει εξωγήινοι και μ' έχουν πάει στο

81. Γιώργο, γερά, να φύγει η Δεξιά. Δεν μπορώ να το σχολιάσω και ειλικρινά χάνω το χιούμορ, αν διαθέτω. Τι μπορώ να πω γι' αυτό; Ένας επαγγελματίας κλακαδόρος που πληρώνεται για να φωνάζει συνθήματα θα έπληπτε θανάσιμα μ' αυτό. Το να το φωνάζεις όμως με πάθος, «Γιώργο, γερά, να φύγει η Δεξιά», κάνεις χαρούμενους τους ψυχαναλυτές.

Όμως θέλω να μιλήσω για μας, που μέσα στο καταχείμωνο και τον ιστορικό Ιανουάριο του 2015 ετοιμαζόμαστε για τα πρώτα ανοιξιάτικα χαμόγελα. Για πολλούς ο στίχος του Σολωμού «λαλεί πουλί, βρίσκει σπυρί κι η μάνα το ζιλεύει» είναι μια πραγματικότητα. Οι άνθρωποι έχουν γίνει ελεύθεροι πολιορκημένοι της καθημερινής ανάγκης. Και ο στίχος του Βάρναλη «ω, πόσο βάσανο μεγάλο το βάσανο είναι της ζωής» είναι ο στίχος ενάμισι εκατομμυρίου ανέργων. Όμως μέσα σ' αυτό το ψοφόκρυο που μας έλαχε η μεγάλη χαρά και η μεγάλη ευθύνη ως περπατήσουμε τις τελευταίες μέρες σαν να βρισκόμαστε σε πανηγύρι. Αυτό το πανηγύρι που δεν μπόρεσαν να ζήσουν οι γονείς μας. Τους το χρωστάμε. Ας πάμε στο ραντεβού με την Ιστορία σαν έτοιμοι από καιρό. Και είμαι σίγουρος για τη μεγάλη νίκη. Πρώτα γιατί το κόμμα και ο πρόεδρος έχει βρει τον σωστό βηματισμό με την κοινωνία. Μιλάει και οι απλοί άνθρωποι ακούνε τη φωνή τους, που μέχρι χτες μυστικά την ψηθύριζαν στον διπλανό τους. Έπειτα γιατί οι «αφανείς» μεγάλοι ήρωες της Αριστεράς έχουν καλύψει το πόστο τους. Όπως η Τίνα που ήθελε να λιώσει τα κοσμήματά της για να πάρει σόμπα για τα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ της Νέας Μάκρης γιατί ξεπαγιάζουμε. Όμως είναι όλοι εκεί με το ψοφόκρυο και ο ένας χαμογελάει στον άλλον γιατί το όνειρό του αγγίζει το όνειρο του άλλου.

Άντε, ένα ποτήρι κρασί να ζεσταθούμε και τρέξιμο μέχρι τις 25.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Ο πόλεμος των φανατικών και η δημοκρατία

Ελάχιστες μέρες μετά την ανθρωποσφαγή στο Charlie Hebdo που συγκλόνησε κυριολεκτικά την Ευρώπη, αλλά και τον πολιτισμένο κόσμο γενικότερα, το αποτρόπαιο πρόσωπο της τζιχαντικής τρομοκρατίας έκανε πάλι την εμφάνισή του.

Το βίντεο με την εκτέλεση δύο ρώσων ομήρων του ισλαμικού κράτους, από ένα δωδεκάχρονο, έρχεται να μας θυμίσει ότι ο φανατισμός, η μισαλλοδοξία, η βαρβαρότητα δεν έχουν όρια.

Όταν οι φανατικοί υποστηρικτές της θεοκρατίας, δεν διστάζουν να οπλίσουν το χέρι ενός παιδιού ή να το χρησιμοποιήσουν σαν βόμβα όπως έκαναν λίγες μέρες πριν στη Νιγηρία, αντιλαμβάνεται κανείς ότι για αυτούς, δεν υπάρχει κανένας φραγμός, κανένα όριο, προκειμένου να πετύχουν το στόχο τους.

Το δόγμα ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, βρίσκει εδώ την πιο ακραία, την πιο ασύλληπτη για τις αντιλήψεις του πολιτισμού μας, έκφραση. Εγκληματίες και τρομοκράτες υπήρχαν πάντα στις κοινωνίες μας. Αδίστακτους φανατικούς όμως που είναι αποφασισμένοι να πεθάνουν οι ίδιοι για να δώσουν ένα όσο πιο οδυνηρό μάθημα στους εχθρούς τους, αυτούς που αντιπροσωπεύουν το «μιάσμα» του δυτικού τρόπου ζωής, πως μπορείς να τους αντιμετωπίσεις, χωρίς να υποκύψεις στον πειρασμό να θυσιάσεις δημοκρατικές κατακτήσεις αιώνων;

Η ελπίδα ότι θα ζούσαμε σε ένα πιο ασφαλή κόσμο υποχωρεί όλο και περισσότερο, καθώς ο κύκλος των φανατικών αυξάνει συνεχώς. Η αστάθεια και η αβεβαιότητα επεκτείνεται σε μια σειρά γεωπολιτικές ζώνες, τροφοδοτώντας τον φαύλο κύκλο της βίας. Με ευθύνη και της Δύσης, καθώς κάποιοι θεώρησαν ότι μπορούν να εξαγάγουν τη δημοκρατία δια των όπλων.

Ο μεγάλος κίνδυνος τώρα που το πρόβλημα χτυπά και την πόρτα μας, είναι να κυριαρχήσει ο φόβος απέναντι σε αυτή την ασύμμετρη απειλή. Να θυσιάσουμε την ανεκτικότητα, την ελευθερία της έκφρασης, το σεβασμό των ατομικών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εν ονόματι του πολέμου κατά του φανατισμού και της τρομοκρατίας. Μια τέτοια εξέλιξη, αν την επιτρέψουμε, θα είναι όμως η μεγαλύτερη ήττα της δημοκρατίας.